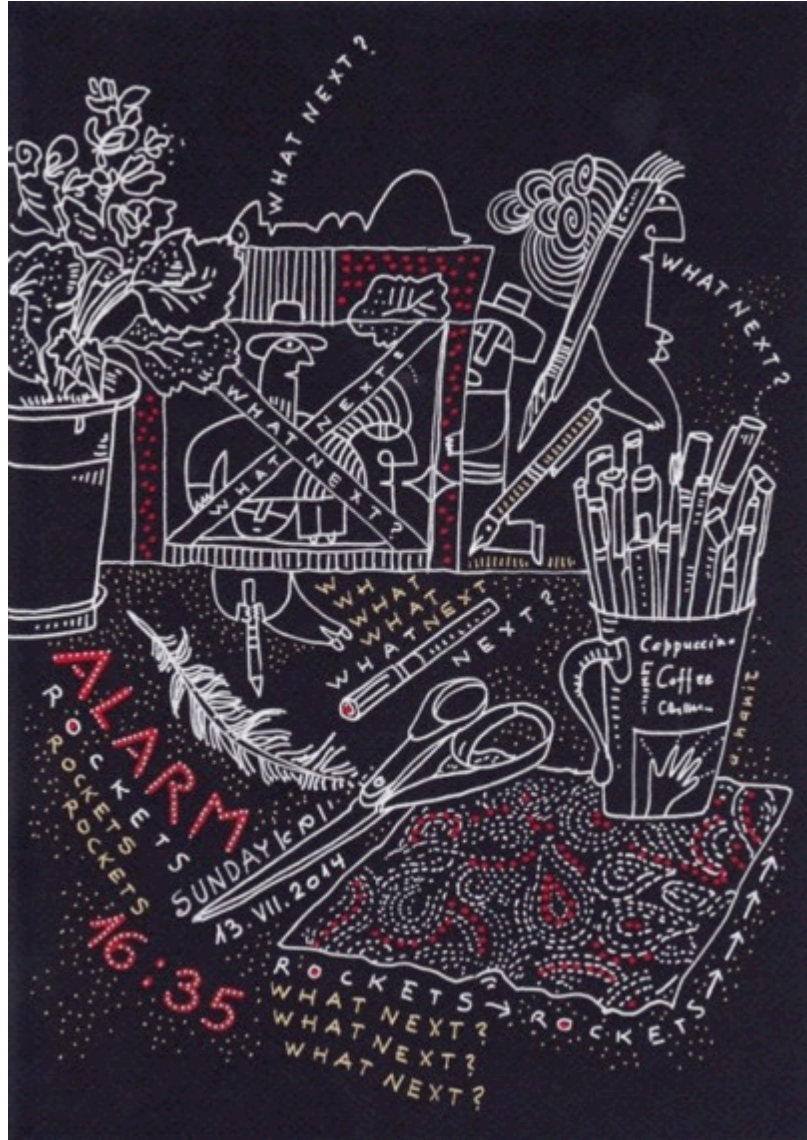

Când vuiesc sirenele

WHAT NEXT?

Anath Hanit, *What Next?*

Sună alarma la Tel Aviv. La biroul din camera ei de lucru care servește și de adăpost, Anath continuă să deseneze. WHAT NEXT? Subțire și ascuțită, întrebarea sfredelește spațiul, se infiltrează perfid în penițe, stăpânește imaginația și gândirea, se așterne pe bare care împiedică evadarea din claustrare, apare în fiecare ungher. Frunzele se chircesc, pana zace fără vlagă, o mână cere ajutor, foarfeca curmează întinderea neagră. Pete roșii de teamă sunt presărate peste tot, secundele pâlăpăie spre detonație. Anxietatea este densă, palpabilă parcă, în acest desen al artistei grafice Anath Hanit care ne obișnuise cu lucrări care respirau umor și bucuria de a trăi.

Este aproape de necrezut prin câte stări emoționale am trecut noi toți, israelieni și evrei din Diaspora, în ultimele săptămâni. Groazei în fața răpirii celor trei adolescenți israelieni și emoției în fața durerii părinților îngrijorați le-a urmat mâhnirea profundă pentru tinerii uciși, ca o zi după înmormântarea lor să fim cuprinși de consternare în fața actului monstruos - arderea de viu a unui palestinian de 16 ani, în chip de răzbunare. Cu toții, cred, ne-am reținut respirația și am aruncat o privire în noi înșine și ne-am înspăimântat. Ciclul violenței trebuia oprit. Pentru scurt timp se părea că din cenușa urei se va naște un spirit nou, cel al părinților îndoliați care și-au împărtășit durerea. "Nicio mamă, niciun tată să nu aibă parte de durerea prin care trecem noi acum", a spus Rachel Fraenkel, fiul căreia, Naftali, a fost printre cei trei tineri asasinați. Cele două familii au vorbit și și-au exprimat condoleanțele, iar Yishai Fraenkel, unchiul lui Naftali, a declarat că "viața unui arab este la fel de prețioasă ca cea a unui evreu." Sperața înțelegerii a licărit plâpând și s-a stins...

Când scriu aceste rânduri, au trecut șapte zile de când rachetele din Gaza țintesc zonele urbane în Israel, șapte zile de când aviația israeliană atacă și distruge arsenalul de bombe al Hamas-ului. Azi dimineață, 15 iulie, guvernul israelian accepta propunerea Egiptului de a suspenda acțiunile militare; Hamas a refuzat; bombardamentele continuă. Israel continuă să aprovizioneze Gaza cu apă și electricitate, să avertizeze locuitorii să evacueze casele înainte de un atac, să anunțe bomba printr-un obuz inofensiv ("a knock on the roof"). Există voci stridente în aripa de dreapta a spectrului politic israelian, dar majoritatea rămâne ponderată. Rachetele trase aiurea de Hamas produc pagube ne semnificative, mulțumită Domului de Fier, invenție israeliană genială. În fața numeroaselor reacții absurde din Europa, dar nu numai, o jurnalistă observa că singurul mod ca lumea să judece altfel conflictul din Orientul Apropiat este ca să moară cât mai mulți israelieni. Să gândească lumea ce-o vrea! Șansa organizației teroriste de a se impune din punct de vedere militar este zero; perspectiva ei de a câștiga aliați este inexistentă (Egiptul și Fatah chibitează cu satisfacție abia disimulată eforturile israelienilor de a-i reduce capacitatea militară). Cu toate acestea, Hamas și celelalte facțiuni teroriste nu abandonează și transmit în continuare mesajul voinței intransigente de a nimici statul Israel.

Cum se poate găsi o platformă comună cu cei care îți neagă existența? Cu cei care vor să-și pedepsească propria populație când vrea să dea urmare apelurilor armatei israeliene și să se refugieze? Cum se poate ieși din ecuația violenței? Care este viitorul ? WHAT NEXT? Fanatismul sinucigaș și disprețul Hamas-ului pentru viața oamenilor din propriile rânduri inspiră îngrijorarea, dar și refuzul realității, spiritul răzbunării și lipsa de respect pentru umanitatea celuilalt, idei contagioase care nu cunosc nici granițe, nici partide, nutresc această grijă.

Desenul de mai jos al lui Anath, de acum patru-cinci săptămâni, pare că vine dintr-o altă epocă, dintr-o altă lume. Dacă schimbările se succed atât de rapid,

trebuie să sperăm că perioada prezentă sumbră va fi urmată în curând de alta, mai umană, mai pașnică, în care lumina înțelegerii va răsări din nou.

Getta Neumann, 15 iulie 2014
Ilustrații: Anath Hanit

17 iulie, ora 18. Un mesaj e-mail

Tocmai cind scriam, a fost alarma.

Traim in tensiune, ne ascundem si incercam sa continuam viata normala.

Cel mai greu este pentru copii, cum sint nepotelele noastre. Cele mici nu inteleg de ce trebuie sa fuga din parc, sa intrerupa jocul in adapost, sau de ce noaptea sint luate din patutul lor si sint duse in adapost. Cele mari, in loc sa se bucure de vacanta, stau mai mult inchise in casa, la TV, caci pe strada sau la mare nu sint in siguranta.

Baiatul meu mic Roni asteapta in fiecare moment sa fie mobilizat. El apartine armatei terestre. Traiesc cu speranta ca nu va fi atac terestru in Gaza si se va hotari si se va respecta inncetarea focului.

Kati